

עפ"א 20757/07/21 - אליהו ישראל בן זכאי נגד משטרת ישראל תביעות- שלוחת אשדוד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"א 20757-07-21 בן זכאי נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת אשדוד
תיק חיצוני: 70305738448

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
מערער אליהו ישראל בן זכאי
נגד
משיבים משטרת ישראל תביעות- שלוחת אשדוד
החלטה

לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בקרית גת (כב' השופט יניב בוקר, סגן הנשיא), בו דחה בקשה להארכת מועד להישפט (המ"ש 4356-05-21) בגין הודעת תשלום קנס בדבר הפרת צו בריאות העם (נגיף קורונה החדש) (בידוד בית והוראות שונות) (הוראת שעה), התש"ף - 2020.

בהסכמת הצדדים, הערעור נדון על יסוד הכתובים וללא דיון פרונטאלי.

בית משפט השלום דחה את הבקשה לאחר שקבע כי המבקש אינו מסביר כראוי את האיחור בהגשת הבקשה אלא נתן הסבר סתמי שאינו מבוסס כל צרכו. נקבע כי המבקש לא ביסס את טענתו כי הגיש "ערעור" במועד, באינטרנט, שלא נקלט משום מה, ואף לא את הטענה כי סבר שלא ניתן לברר מה עלה בגורל הערעור אלא לאחר חלוף שלשה חודשים, כך שלא ידע שהערעור לא נקלט. זאת, בין השאר נוכח דיווח המשטרה כי, בניגוד לאשתו, לא נמצאה כל בקשה בעניינו. יוער, שהמבקש גם לא הסביר מדוע נרשם באישור המסירה של הדו"ח כי סירב לקבלו.

בית המשפט אזכר את החוק והפסיקה, והסביר היטב כיצד מובנה שיקול הדעת של בתי המשפט במצבים אלה. בית המשפט הטעים שלא די בהסברים לאיחור כדי להצדיק ארכה, אם אלה אינם מבוססים היטב בראיות. עוד הוסבר שאמנם, גם אם לא הוכח שיש הצדקה לאיחור, ניתן להיעתר לבקשה בהתקיים חשש מוחשי לעיוות דין, אלא שאין חשש כזה במקרה דנן.

הוסבר, שאין חשש מוחשי לעיוות דין במקרה זה, בעיקר משום שאין מדובר בהרשעה פלילית, שכן בתשלום הקנס המנהלי העבירה כופרה, ואינה נכללת במרשם הפלילי. כן הוסבר, כי אין מחלוקת שהמבקש שהה מחוץ לביתו במרחק העולה על קילומטר (ההוראה בתקופה הרלוונטית) וכי ישב עם אשתו על ספסל בעת שפנה אליו השוט. אמנם, הוא טען כלפי השוט כי יצא למטרות ספורט, אך לאחר מכן (כך רשם השוט) אמר כי יצא לשאוף אוויר. בית המשפט לא מצא שיש כאן טענת חפות מוחשית שיש בה כדי לסייע למערער, ושיקול זה היווה חלק מהבסיס לקביעה שלא נגרם

עיוות דין.

המערער, בערעוורו ובתשובתו לתגובת המדינה, טען שהתזה לפיה לא ניתן לדעת מה עלה בגורל הערעור שהגיש, עד חלוף חודשיים או שלשה, נאמרה לו מטעם מענה טלפוני של המשטרה. לגופו של ענין, המערער הסביר שאמנם בעת הגעת השוטר היה במנוחה על ספסל. אולם, כך לטענתו הסביר לשוטר, הייתה זו הפסקה באמצע פעילות ספורט. לשיטתו, יש לדון את ההפסקה הנעשית באמצע הפעילות הגופנית, ולמטרת בריאות, כדין הפעילות הגופנית עצמה. שהרי לא היה זה בריא להמשיך להתאמץ אם גופו דרש מנוחה. המבקש גם הביע פליאה על כך ש"ערעורו" לא נרשם באתר האינטרנט. זאת, שעה ש"ערעורה" של בת זוגו (הבקשה להישפט), אשר הוגש לטענתו באינטרנט יחד עם שלו, נרשם כראוי ונקבע בו דיון בבית המשפט בחודש אפריל.

המשיבה מתנגדת לערעור, תומכת בהחלטת בית המשפט, וטוענת כי ההחלטה מהווה פירוש סביר ונכון של סעיף 13 לחוק העבירות המנהליות תשמ"ו - 1985 (המחיל התנאים שנקבעו בסעיף 8א(ו) לחוק לעניין זה). המשיבה ביקשה לקיים היקש לעניין שיקול הדעת של בית המשפט בביטול פסקי דין שניתנו בהעד, בסדר הדין הקבוע לעבירות קלות. היינו, שידול דעת מצומצם, כפי שעוצב ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003).

דין

לאחר עיון, מקובלת עלי עמדת המשיבה, ורואה אני לאמץ את החלטת בית משפט קמא, המנומקת היטב, ומסתמכת על פסיקת בית המשפט המחוזי מרכז ע"פ 4451-10-07 **יעקב ויסטוק נ' מדינת ישראל** (31.3.08). לפי סעיף 8א וסעיף 13 לחוק העבירות המנהליות, המבחן לקבלת בקשה להישפט שהוגשה באיחור הוא "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושנמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". מקובלת עלי עמדת בית משפט קמא לפיה בסעיפים אלה, כמו בבקשות ארכה לפי סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, יש להקיש ולהחיל את עקרונות הלכת **איטליא**.

בבדיקת הבקשה של המערער, לפי עקרונות הלכת **איטליא**, מצא בית משפט השלום בצדק שהבקשה לא הקימה עילה ראויה למתן ארכה. נקבע כי על הבקשה והתצהיר התומך בה לכלול את כל הפרטים הנדרשים כדי לשכנע בדבר ההסבר לאיחור, ויש להראות "נימוק של ממש" לאיחור זה. זאת, כאשר שכחה וטעות, אינה "נימוק ממשי".

אמנם, כך נקבע בפסיקה, גם אם פרטים חסרים ואין נימוק של ממש למחדל, ניתן להיעתר לבקשה לביטול פסק דין (בעניינו איחור בהגשת בקשה להארכת מועד), אם יש חשש לעיוות דין. אולם, על חשש זה להיות מוחשי, הנשען על ראייה טובה, כגון ראייה לשהייה בחו"ל ביום העבירה. קיומה של טענה עובדתית כלשהי, או הסבר אל מול גרסת נותן הדו"ח, אינה מספקת, אם אין היא משכנעת באופן ברור בחפות.

במקרה זה, הטענה היא למנוחה נדרשת על ספסל באמצע פעילות ספורט. שני כשלים יש בטענה זו. הראשונה, שאין זו טענה המוכחת מאליה, אלא טענה מתן אמון בגרסת המערער. אין מדובר בראיה חזקה, כגון טענת אליבי המוכחת היטב כפי שהוצע בפרשת **איטליא**, אלא רק הסבר לראיה לכאורה. מעבר לכך, ההנחה המשפטית, לפיה החריג לאיסור להתרחק מהבית שהיה קיים באותה תקופה, התרחקות לשם פעילות ספורט, כוללת גם היתר למנוחה ממשית על ידי

ישיבה על ספסל, אינה הנחה פשוטה. לכאורה, צריך היה לדאוג לכך שאותה "צעידה ספורטיבית" הנטענת על ידי המבקש, תסתיים בבית, ולא במקום מרוחק. ככל שתכנית הספורט כללה מראש כוונה לקיים מנוחה באמצע, צריך היה לתכנן כך שהצעידה תתבצע באופן ששלב המנוחה יהיה בטווח המותר מהבית. מובהר שאין לקבוע מסמרות בשאלה משפטית זו, אך הטענה לפיה יש הסבר סביר לכך שנתפס יושב על ספסל, אינה פשוטה, לא במישור העובדתי ולא במישור המשפטי. לפיכך, בוודאי שלא ניתן לומר שהמערער הצליח לשכנע כי נגרם לו עיוות דין.

סיכום של דבר, אף אני, כמו בית משפט קמא, לא שוכנעתי כי "הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש" או כי "היא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה", כלשון החוק. אף לא שוכנעתי שנגרם עיוות דין למבקש, היכול להצדיק ארכה למרות שאין המבקש עומד בתנאים שנקבעו בחוק.

הערעור נדחה.

עותק פסק הדין יועבר לצדדים.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ב, 14 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.